

תת"ע 8555/05 - משה טואיטו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8555-05-19 מדינת ישראל נ' טואיטו
תיק חיזוני: 61117200065

בפני כבוד השופט שרת זוכוביצקי-אור
ה המבקש משה טואיטו
נגד מדינת ישראל
המשיבה

החלטה

בפני בקשה לביטול פסק דין שניית בהיעדר התאזרחות המבקש ביום 28.8.2019.

ה המבקש קיבל דוח שמספרו 61117200065, המיחס לו עבירה של גרימת הפרעה לתנועה בניגוד לתקנה 21(ב)(3) לתקנות התעבורה תשכ"א-1961 בתאריך 18.7.2018.

ביום הדיון לא התיאץ המבקש בבית המשפט, ומשכך נשפט בהעדרו ונגזר עליו הकנס המקורי בסך 500 נ"ן.

טענות הצדדים

טענות המבקש

ה המבקש טען כי לא קיבל לידי את הזמנה לדין ולא ידע כי עליו הגיעו לבית המשפט לדין שנקבע בעניינו. אודות גזר הדין ידוע לאחר שהומצא לידי בתאריך 8.9.2019.

טענות המשיבה

המשיבה טענה כי הזמןון לדין נשלח פעמיים בכתבות שצינה בבקשת המבקש להישפט, כאשר בשתי הפעם שב אישור המסתירה אל המשיבה מסומן "לא נדרש" ובנסיבות אלה אין למבקש אלא להלין על עצמו. לטענת המשיבה לפנים משותת הדין הסתפק בית המשפט בקנס המקורי שהוטל על הנאשם כך שלא נגרם לו עיוות דין.

דין

סעיף 130(ח) לחס"פ קובע, כי נאשם שאינו מתיאץ למשפטו ונדון בהעדרו רשאי לבקש ביטול פסק דין, אולם יהיה עליו להוכיח אחד ממשני תנאים חולופיים. תנאי אחד הוא כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התאזרחות וה תנאי השני הוא כי ביטול פסק דין דרוש כדי למנוע עיוות דין.

עמוד 1

ולענין זה ראו רע"פ 9811/09 סמימי נ' מדינת ישראל (29.12.09) בו נקבע כי:

"לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ואין לאפשר ניצולה לרעה. היעדר התיאצבות של אדם בדיון אליו זומן בדיון עלולה להוביל לתוצאה כי יורש בדין ודינו יגזר, כשם שארע בענייננו. משכך היה, הנטול הוא על המבוקש לבטל את פסק הדין להראות כי הייתה סיבה מוצדקת לאו התיאצבותו או כי הביטול דרוש כדי למנוע עיות דין כשם שמורה סעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982".

קיומה של סיבה מוצדקת לאו התיאצבות המבוקש

המבקר טען כי לא קיבל הזמנה לדין וכי לא ידע שעליו להתיאץ בדיון שנקבע בענייננו.

בעבירות קלות, קובעת תקנה 44א לתקנות סדר הדין הפלילי, התשל"ד - 1974 :

"בעבירות תעבורה שעליהן חל סעיף 239א לחוק ובעבירות קנס רואים את ההודעה על ביצוע העבירה, ההודעה לתשלום קנס או הזמנה למשפט לעניין עבירות קנס אליו הומצאה בדיון גם ללא חתימה על אישור המסירה, אם חלפו חמישה עשר ימים מיום שנשלחה בדואר רשום, זולת אם הוכיח הנמען שלא קיבל את ההודעה או את הזמנה מסיבות שאין תלויות בו ולא עקב הימנעותו מלקיים".

משהוכח כי נשלח דואר רשום אף בהעדר אישור מסירה או אישור שאינו ממולא בדיון, רואים אותו כמי שהגיע למשמעותו 15 ימים מיום שנשלחה (עפ"ת (ב"ש) 47513-02-17 בולני נ' מדינת ישראל, מיום 21.5.17, עפ"ת (ח"י) 67571-03-18, אפטין נ' מדינת ישראל, מיום 25.4.18, רע"פ 106/15 עד קרייב נ' מדינת ישראל, מיום 18.1.15).

גם בעפ"ת 19-02-62391 סוטי נ' מדינת ישראל נקבע כי על מנת לבסס את חזקת המסירה הקבועה בסעיף 44א לתקנות די להראות כי נשלחה לנמען הזמנה בדואר רשום.

דהיינו, אם הוכיחה המשיבה כי שלחה את ההודעה בדואר רשום בדיון, חזקה שההודעה נשלחה בדיון ועל המבוקש מוטל הנטול להפריך חזקה זו.

על פי אישור המסירה, שצורף לtgtובות המשיבה, הזמנה בדיון נשלחה פעמיים לכתובתו של המבוקשת- "دم המכבים 20 בית שימוש" אשר צינה בבקשתו להישפט, ובשתי הפעם חזרה בציון ההערה "לא נדרש".

דבר הדואר "לא נדרש" על ידי המבוקש, דהיינו מדובר במצב בו ההודעה לסור לסנייפ הדואר ליטול את דבר הדואר נשלחה לכתובתו של המבוקש אך הוא לא ניגש לקבלתה. במצב מעין זה יחשב המבוקש כמי שההודעה הומצאה לו בדיון וועלוי הנטול להוכיח כי לא קיבל את דבר הדואר מסיבות שאין תלויות בו (עפ"ת (ח"י) 17-12-20229 חזן נ' מדינת ישראל, מיום 2.1.18 ורע"פ 3698 יוספוב נ' מדינת ישראל, מיום 7.5.17).

המבקר לא טען כי כתובתו הרשוונה שונה מהכתובות המצוינות בדו"ח.

טענתו הכללית של המבוקש לפיה לא קיבל לידי את הזמנה בדיון אינה עומדת בנטול ההוכחה הדרוש להוכיח כי לא

קיבל את דבר הדואר מסיבות שאין תלויות בו. סטייתה של חזקה המסירה טעונה ראייה ותימוכין ולא תיעשה על-ידי העלתה טענה בועלמא כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר לידי (רע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמןון סאלם**, (25.3.2018).

בנסיבות אלה אני קובעת כי הזמנה לדין הומצאה לבקשת דין ולא הוכחה סיבה מוצדקת לאי התיעצבותה בדיון.

חשש לעיונות דין

גם במצב בו לא קיימת סיבה מוצדקת לאי התיעצבותו של המבקש ניתן לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו בלבד שהדבר דרוש לשם מניעת עיונות דין (רע"פ 6165/17 **סעדא נ' מדינת ישראל** (24.4.2018)).

במקרה שבפני המבקש לא העלה כל טענה באשר לחשש לעיונות דין שעלול להיגרם לו.

לפיכך אני קובעת כי אי ביטול פסק הדין לא יגרום לחשש לעיונות דין.

בנוסף, חרף עברו התעבורתי של המבקש הכולל 54 הרשעות קודמת ועל אף בקשה המשיבה להשית על המבקש כפל קנס הוות עליו הקנס המקורי בלבד. בנסיבות אלה אני סבורה כי מדובר בענישה מידתית וסבירה.

לנוכח האמור ומכוון עקרון סופיות הדיון הבקשה נדחתת.

זכירות תשלוח החלטה לצדים.

ניתנה היום, ט"ו אלול תשע"ט, 15 ספטמבר 2019, בהעדך
הצדדים.